

Cari Oriol Serres: «Portbou es presta a la reflexió i a la meditació»

Catedràtica de Llengua i Literatura Espanyola, els llibres han estat un dels eixos de la seva vida

A Portbou la coneixen com Carita. La seva mare era la Caritat. Totes les dones de la seva família se'n deien i amb ella van seguir la tradició. Cari Oriol Serres (1944) estima profundament Portbou, poble on va néixer i d'on era tota la família. Després d'una vida professional a Barcelona, els llaços amb aquest «paisatge solitari i reflexiu» s'han tornat a estrènyer els darrers anys i, potser, fins i tot, s'han fet més forts.

Cari Oriol sempre ha sentit molta curiositat, quelcom que, acompanyat d'esforç i sacrifici, la fan seguir endavant. Aquest interès innat la va dur «a voler estudiar en una època en què no era massa freqüent entre les nenes» i a deixar el poble als nou anys per anar a l'institut Ramon Muntaner de Figueres on es va estar nou anys més fins a fer el salt a la Universitat. «M'enyorava una mica –estava interna–, però ho tenia molt clar, suposo que vaig decidir el meu destí molt aviat». El seu pare, que era molt obert, va escoltar els mestres. Ella es va decantar per les lletres animada per alguns catedràtics «magnífics», comels senyors Santaló, Compte i Serra, tot i que tenia especial passió per la zoologia, sobretot pels ocells. «Quan els veig em fan enveja, sobretot a Portbou, volar sobre el mar i els penya-segats deu ser una experiència única», confessa.

De la Universitat recorda com els homes «miraven una mica així les noies que estudiàvem, quan una dona obre un camí sempre troba la part social en contra». Acabant el darrer curs, el doctor Antoni Maria Badia i Margarit (1920-2014) la va convidar a treballar amb ell a l'editorial Bibliograf elaborant el Diccionario General de la Lengua Española: ella la part de llengua, ell les etimologies i Samuel Gili, el lèxic. Oriol va treballar també amb altres editorials com Diafora, on va ser la cap del departament de lexicografia, i a Bruguera, entre altres. «El món del llibre em va encantar, era molt emocionant», assegura. Més tard, va fer oposicions guanyant una càtedra de Llengua i Literatura Espanyola. La docència també la va entusiasmar. La mantenia unida amb les ganes de comunicar.

Oriol confessa que els llibres han estat la seva vida. «A casa sempre va haver-hi llibres, ells em nodrien; amb els llibres aprens a pensar, a veure les coses des de diferents òptiques, també et fan somiar i et vas sentint feliç vivint les vides que llegeixes». És, diu, una «necessitat», com ho és el fet de compartir les idees «interessants i profundes» que contenen. Això l'ha dut a fer generosament conferències, cursos, xerrades «amb aquest delit de compartir».

Una figura que l'ha atrapada és la del filòsof Walter Benjamin unit també a Portbou, «un poble que no és com els

altres, que té uns trets diferencials i una personalitat enlluernadora». «Benjamin és Portbou», diu. Així recorda el viatge que va fer Dani Karavan al poble quan li van proposar crear una obra en homenatge a Benjamin, «símbol de l'home perseguit». Al cementiri ho va veure clar: «Aquí he trobat la inspiració, aquest paisatge és el que em parla de la tragèdia d'aquest home». «A Portbou, hi ha hagut molta història i molt exili i es presta a la reflexió i meditació, et posa davant idees superiors», sentència Oriol qui també ha divulgat, amb l'associació Passatges, altres personatges, dones silenciades pel nazisme com Gertrud Kolmar, cosina de Benjamin. Oriol ha dramatitzat guions, duts a escena per actors portbouencs, apropant vides com la de Charlotte Salomon. Ara ja en té dos més esperant a veure la llum dedicats a obres de Stefan Zweig i Franz Werfel.

Font del document:

https://www.emporda.info/fets-gent/2021/02/16/portbou-presta-reflexio-meditacio/487710.html?utm_source=rss